

MICHAEL MORPURGO

CHILDREN'S BOOK ÖDÜLÜNÜN SAHİBİ

Balinalar Geldiğinde

 tudem

1

Turuncu Deniz Kabukları

“KUŞÇU”DAN UZAK DUR GRACIE,” diye defalarca uyar-
mıştı babam beni. “Ona yaklaşayım deme sakın, duyuyor
musun beni?” Zaten ne Daniel’in ne de benim böyle bir ni-
yetimiz vardı; ta ki kuğular bizi model teknelerimizi yüz-
dürdüğümüz su birikintisinden zorla uzaklaştırana dek.

Yaptığımız küçük teknelerle neredeyse bir filo oluş-
turmuştuk. On dört taneydiler; hepsi de mavi renkliydi
ve her birinin kenarında şık bir beyaz şerit vardı. On-
ları babamın el arabasıyla Gweal Tepesi’nin yanındaki
su birikintisine götürdüğümüz o ılık bahar gününü hiç
unutmuyorum. Hafif ama kesintisiz bir esinti vardı ve
teknelerimizi yüzdürerek mükemmel bir gün geçirmek
için tek ihtiyacımız buydu. Onları tek tek suya indirdik
ve birikintinin diğer tarafına koşup beklemeye başladık.
Tam bu sırada havada bir çift kuğu belirdi ve tepemizde
bir tur attıktan sonra, birikintinin tam ortasına inip suda
kocaman dalgalar oluşturdu. Teknelerimizden iki tanesi

alabora olurken, bazılarıysa bir süre sonra karaya vurdu. Geriye kalanları almak için suya girmek zorunda kaldık. Kuğulara bağırdık, hatta onlara dal parçası bile fırlattık; ama ne yaparsak yapalım onları korkutup kaçıramadık. Sanki biz yokmuşuz gibi, hiç istiflerini bozmadan geziniyor ve gagalarını kullanarak kendilerini temizliyordular. Sonunda oradan ayrılmak zorunda kalan biz olduk ve teknelerimizi el arabasına yükleyerek mağlup ve mahzun halde evlerimizin yolunu tuttuk.

Sonraki birkaç gün boyunca su birikintisini yeniden ele geçirmeye çabaladık. Ama sanki kuğular oraya bir gözcü dikmişlerdi ve her seferinde aniden ortaya çıkıyorlar, tehditkâr bir tavırla üzerimize doğru uçuyorlardı. Bizi orada istemediklerini, birikintiyi kimseyle paylaşmaya niyetleri olmadığını net bir şekilde belli ediyorlardı.

Biz de istemeyerek de olsa buradan vazgeçtik ve teknelerimizi yine o civardaki Popplestones Koyu'na götürdük. Fakat burası o kadar rüzgârlıydı ki, en sakin günlerde bile teknelerimiz onları suya indirir indirmez devriliyor ya da sahile vuruyordu. Ve bir gün filomuzun en hızlı teknesi *Karabatak* biz daha ne olduğunu anlamadan açıklara sürüklendi. Bir dalganın köpükleri arasında gözden kaybolduğunda son gördüğümüz kısmı sarı yelkeninin tepesi oldu. Biz de o günden sonra bir daha teknelerimizi Popplestones Koyu'na götürmedik. Başka bir yer bulmak zorundaydık.

Adamızın Tresco Adası'nın tam karşısında kalan korunaklı sahili tam bize göreydi aslında, çünkü oranın suyu adanın çevresindeki en sakin suydı; fakat bu koy ne yazık ki biraz fazla kalabalık ve hareketliydi. İki de bir gelip giden balıkçı tekneleri, bizim model teknelerimizi batıracak büyüklükte dalgalar oluşturuyorlar, çocuklar ise ya iskelede balık avlıyor ya da kıyıdaki sığ sularda su sıçratarak oyun oynuyorlardı. Bir de Daniel'in ağabeyleri ve ablaları vardı tabii... Sanki o sahilden hiç ayrılmıyor gibiydiler. Ya balık ağı veya ıstakoz avlama sepeti onarıyorlar, ya da tekne boyuyorlardı. İçlerinde en fazla uzak durmak istediğimiz kişi, Daniel'in en büyük ağabeyi ve aynı zamanda kâbusumuz olan Koca Tim'di ve ne yazık ki o da hep oradaydı. Bir seferinde teknelerimizi orada yüzdürmeyi denemiştik ve Koca Tim arkadaşlarıyla birlikte gelip filomuzu taş yağmuruna tutmuştu. İki yelken direği kırmışlardı; ama teknelerimizden hiçbirini batıramamış olmaları bizi çok keyiflendirmiş, onları ise apaçık hayal kırıklığına uğratmıştı. Yine de, bu riski bir daha almak istemiyorduk. Kimselerin uğramadığı ve suyun teknelerimizi yüzdürebileceğimiz kadar sakin olduğu gizli bir yer bulmak zorundaydık. Ve bu tarife uyan sadece bir yer vardı: Rushy Koyu.

Aslında Bryher Adası'nın batı kıyısının büyük bir kısmı bize yasaktı ve buna güney uçtaki Rushy Koyu da dâhildi. Biz çocukların, Gweal Tepesi'nin yanındaki

birikinti ve Popplestones'taki kumsaldan öteye gitmelerine izin verilmiyordu. Sebebini hiç sormadık, çünkü buna gerek yoktu. Hava koşulları ne olursa olsun, adanın batı tarafının çocuklar için tehlikeli olduğunu iyi biliyorduk. Annem ve babam beni bu konuda sık sık uyarıyorlardı; haklıydılar da. Denizci Burnu ve Cehennem Koyu'nda dalgaların köpükleri arasından onlarca metrelik siyah renkli sarp kayalıklar yükseliyordu. Bu bölgede kıyıya indiğinizde, en sakın günlerde bile, dalgaların ayağınızı yerden kesip sizi denize sürükleme tehlikesi vardı. Oraya birçok defa gitmiştim aslında, ama hepsinde de yanımda babam vardı. Taşlık sahillerde karaya vurmuş tahta parçalarını topluyor, onları kumsalın gelgitin ulaşamayacağı bir noktada biriktiriyorduk; ya da yosun toplamaya gidiyor, el arabasını tepeleme doldurduktan sonra dönüp onları patates tarlalarına gübre olarak serpiyorduk. Ama adanın o tarafına tek başına hiç gitmemiştim; hiçbirimiz böylesine tehlikeli bir işe kalkışmamıştık.

Rushy Koyu'nun, Çengel Burnu'nun ve genel olarak adanın batı kıyısının çocuklara yasak olmasının daha ikna edici bir başka sebebi daha vardı: Adanın bu kısmı, Bryher'in Kuşçu'sunun en sık görüldüğü yerdi. Adanın bu kıyısında yaşayan tek kişi oydu. Heathy Tepesi'nde, Rushy Koyu'na bakan, kamış çatılı tek katlı bir kulübede oturuyordu ve o civarda başka hiç ev yoktu. Kimse onun yanına gitmez, kimse onunla konuşmazdı. Adadaki diğer

tüm çocuklar gibi, Daniel ve ben de Kuşçu'dan uzak durmamız gerektiğini çok küçük yaşta öğrenmiştik. Bazıları onun deli olduğunu düşünüyordu. Bazılarıysa onun şeytanın ta kendisi olduğunu, karnımı kedi ve köpeklerle doyurduğunu, ona fazla yaklaştığımız takdirde sizi lanetleyeceğini ve size büyü yapacağını söylüyordu.

Kuşçu'yu sadece bir iki defa uzaktan görmüştüm. Ama bu bile, onun hakkında duyduğumuz tüm söylentilerin gerçek olduğuna inanmama yetmişti. Daha çok bir baykuşu andırıyordu; karanlığa, şafağa ve gün batımına ait bir yaratık gibiydi. Gündüz vakti nadiren dışarıda görülüyor, bu zamanlarda ya kayığıyla adanın çevresinde kürek çekiyor ya da yolda at arabasının üstünde oturuyor oluyordu; ve yazın en sıcak günlerinde bile omuzlarında siyah bir pelerin, başındaysa sivri siperlikli siyah bir yağmur şapkası vardı. Uzaktan onun kendi kendine yüksek sesle konuştuğunu duyabiliyordunuz. Tuhaf, tüyler ürpertici, monoton bir sese sahipti. Belki de kendi kendine değil de, sürekli omzunda tünemiş halde duran kara ayaklı martıyla ya da arabasını çeken koyu gri eşekle, veya yanından ayrılmayan, burun ucu grileşmeye başlamış tüylü kocaman köpeğiyle konuşuyordu, kim bilir... Kışları bile her yere yalın ayak gidiyordu Kuşçu. Bir adımı diğerinden kısa olduğu için öne doğru sendeleyerek yürüyen, uzun boylu, hafif kambur bir karaltıydı o. Ve nereye giderse gitsin, tepesinde sanki

onu koruyormuşçasına pür dikkat daireler çizen, çığlık çığlığa öten bir martı sürüsü oluyordu. Başkalarıyla nadiren konuşurdu; hatta bırakın konuşmayı, kimseyle göz göze bile gelmezdi.

Adanın yasaklı kısımlarına ya da Kuşçu'nun kulübesinin yakınlarına gitmek, bu zamana dek ne benim ne de Daniel'in aklının ucundan geçmişti. Ne de olsa ada yaklaşık iki kilometre uzunluğundaydı ve en geniş kısmı da bir kilometreye yakındı. Tüm bu bölgenin yarısından fazlasını kapsayan bir alanda serbestçe gezinebiliyorduk ve bu bizim için hep yeterli olmuştu. Ama şimdi teknelerimizi yüzdürecek yeni bir yere ihtiyacımız vardı. Yaşamımızdaki tek eğlence buydu ve Rushy Koyu bunu yapabileceğimiz tek yerdi. Buna rağmen, oraya gitmek istemiyordum. Çünkü gideceğimiz nokta, Kuşçu'nun Heathy Tepesi'ndeki evine fazla yakındı. Bu konuda beni ikna eden Daniel oldu. Ağzı iyi laf yapıyordu Daniel'in. Kendimi bildim bileli tatlı dilliydi.

“Bak Gracie, eğer Samson Tepesi'nin arkasından do-laşırsak ve bu sırada başımızı eğersek bizim geldiğimizi göremez. Haksız mıyım?”

“Sanırım haklısın,” dedim. “Ama o sırada o yöne bakıyor olursa belki görebilir.”

“Görse ne olacak ki?” diye devam etti Daniel. “Koşarak kaçarsın oradan. O yaşlı bir adam. Mildred Teyzem onun adadaki en yaşlı adam olduğunu söylüyor Gracie.

Zaten topallayarak yürüyor, biliyorsun. Peşimizden koşup bizi yakalaması mümkün mü sence?”

“Hayır değil, ama...”

“Değil tabii. Korkacak bir şey yok Gracie. Düşünsene, Tüm Rushy Koyu bizim olacak. Sakin, güzel bir deniz... Hem Koca Tim de yok. Bizi orada kimse bulamaz.”

“Peki ya Kuşçu bizi yakalarsa ne olacak Daniel? Duyduğum kadarıyla bize dokunması yeterliymiş.”

“Kim dedi bunu?”

“Koca Tim. Bulaşıcı olduğunu söyledi. Kuşçu'nun dokunması yeterli oluyormuş. Yakalanıyormuşsun. Tıpkı kızamık ya da grip gibi dedi, ve ben bunu daha önce başkalarından da duydum.”

“Anlamadım,” dedi Daniel. “Neye yakalanıyormuşsun?”

“Deliliğe tabii. Bulaşıcıymış, yani Koca Tim öyle söyledi. Gerçekten de öyleymiş. Sana dokunduğu zaman sen de onun gibi keçileri kaçırıyormuşsun.”

“Zırvalık bu!” dedi Daniel. “Yok öyle bir şey. Koca Tim seni korkutmaya çalışmış. Onu hâlâ tanıyamadın mı? Uydurukçunun teki o, bunu sen de biliyorsun. Delirmeyeceğine söz veriyorum Gracie, güven bana. Zaten bu hikâye doğru değil; olsa bile, Kuşçu o hızla bize dokunabilecek kadar yaklaşabilir mi sence? Hadi ama Gracie. Rushy koyu bizim son şansımız. Sahilin diğer tarafında, onun kulübesinden uzakta dururuz; böylece, bize yaklaştığı takdirde onu görür ve kaçarız. Tamam mı?”

“İyi ama babam ne der buna?” diye sordum cılız bir sesle.

“Bilmediği sürece hiçbir şey demez. Eğer sen gidip ona söylemezsen tabii. Böyle bir şey yapmayacaksın umarım?”

“Tabii ki hayır,” dedim.

“O zaman sorun yok, yanılıyor muyum?.. Yarın gide-
lim mi?”

“Olabilir, gidebiliriz,” dedim. Ama hâlâ içim rahat de-
ğildi.

Böylece ertesi gün, en hızlı teknelerimiz *Tepeli ve Taşçeviren*'i yüzdürmek için Rushy Koyu'na gittik. Pa-
zar günü, kilise sonrasıydı. Bunu çok net hatırlıyorum,
çünkü annemin yanında otururken Tanrı'dan beni
Kuşçu'nun kötü güçlerine karşı korumasını dilemişim.
Ve papaz, “Bizi kötülüklerden koru, amin,” kısmına ge-
lince de gözlerimi sıkıca kapamış ve hayatımda hiç et-
mediğim kadar hararetle bir şekilde dua etmişim.

O sabah çalıkların arasından Samson Tepesi'ne çıkar-
ken bir ara geri dönmeye çalıştım, ama Daniel buna izin
vermedi. Elimi tutup sakince gülümsedikten sonra bana
korkmamamı, çünkü kendisinin yanımda olduğunu ve
bana göz kulak olacağını söyledi. O sırada şöyle düşün-
düm: *Daniel ve Tanrı yanımdaysa, yani yeryüzündeki en
iyi arkadaşım ile cennetteki en iyi arkadaşım yanımday-
sa her şey yolunda demektir.* Kendimi bu şekilde ikna

etmeye çalıştığım sırada, Samson Tepesi'ni aştık ve aşağıda kalan Rushy Koyu'nun kumsalını gördük.

Tıpkı Daniel'in dediği gibi bomboştu sahil. Kuşçu'nun kulübesinin çatısının iki ayrı ucundaki bacalardan çıkan dumanları ve arkadaki çalılar arasında dolanan iki kahverengi keçiyi görebiliyorduk şimdi; ama Kuşçu'nun kendisi ortada yoktu. Öğlene kadar *Tepeli* ve *Taşçeviren*'i yüzdürdük. Rüzgâr tam da olması gerektiği gibiydi; doğudan batıya doğru esiyor, tekneleri yan yana ve hızla sürüklüyordu. *Taşçeviren* her zamanki gibi biraz daha hızlıydı, ve o an beni tek endişelendiren şey, *Tepeli*'nin yelken direğinin bir şekilde gevşemiş oluşuydu. Kuşçu aklımdan tamamen çıkmıştı.

Ögle yemeği için eve dönmeden önce teknelerimizi kum tepeleri arasına sakladık; bu sayede onları eve götürüp öğleden sonra yine koya taşımak zorunda kalmayacaktık. Fakat yemekten sonra kumsala dönüp onları sakladığımız noktaya gittiğimizde, teknelerin yerinde yeller estiğini gördük. İlk başta yanılmış olabileceğimizi düşündük, belki de onları tam olarak nereye sakladığımız konusunda ikimizin de kafası karışmıştı; ama aramayı sürdürdükçe, onların ortadan kaybolduğundan gitgide daha çok emin olduk. Biri onları alıp götürmüş olmalıydı ve bu kişinin kim olduğunu tahmin etmek hiç zor değildi.

Eve dönmek için hareketlendim ve Daniel'a benimle gelmesi için yalvardım. Kum tepelerinden birinin

üstünde bana sırtı dönük halde, ellerini beline koymuş duruyor, gömleğinin etekleri rüzgârda uçuşuyordu. Sonra aniden bağırp kum tepesinden aşağı doğru fırladı ve gözden kayboldu. Korkudan ağzım kupkuru olmuş, karnıma bir ağrı saplanmıştı. Ama merakım korkuma üstün geldi ve Heathy Tepesi'ne, yani Kuşçu'nun kulübesinin bulunduğu noktaya doğru koşarak ilerlemesine rağmen Daniel'ın peşinden gittim. Bu sırada ona geri dönmesi için bağırp duruyordum, ama beni dinlemiyordu.

Ona yetiştiğimde, deniz suyunun yükseldiğinde kumsalda turuncu ve sarı deniz kabuklarıyla bıraktığı izin hizasında çömelmişti. Yumuşak ve beyaz kum üstünde üç tane tekne duruyordu. Onları hemen tanıdım. *Tepeli*, *Taşçeviren* ve hemen yanlarında *Karabatak*. Biraz aşağılarında ise turuncu deniz kabuklarıyla yazılmış iki harf vardı: Z.W.

İkimiz birden, yanibaşımızda Kuşçu'yu görmeyi bekleyerek başlarımızı kaldırdık, ama etrafta kimse yoktu. Kulübesinin bacalarından hâlâ duman çıkıyordu. Çatı etrafında dönüp duran martılar bize bakıp bağırarak hoşnutsuzluklarını belli ediyorlardı. Tam bu sırada ansızın arkamızdaki kum tepelerinde bir yerde, hem de oldukça yakında bir eşek var gücüyle anırdı. Bu kadarı Daniel için bile fazlaydı. Teknelerimizi kaptığımız gibi koşmaya başladık ve Danielların kayıkhanesine varana kadar da durmadık.